

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๘ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

ท้อใจไม่อยากเทศน์

จากนั้นก็หนักทางด้านธรรมะหนักทางด้านธรรมะแล้วตีกระจายออกไปทางโลกเอาไปประกอบกับหลักวิชาทางธรรมะ ให้เป็นประโยชน์อย่างเดียวกัน ที่เกี่ยวกับทางโลกนี้ก็ให้เป็นประโยชน์สำหรับธรรมะ ไม่ได้เอาธรรมะไปเป็นประโยชน์เกี่ยวกับทางโลกอย่างทุกวันนี้ มันเป็นโทษแก่โลกเดี๋ยวนี้ โรงเรียนไหนก็ตามเดี๋ยวนี้ นะ ที่ไหน ๆ ต้องมีวิชาทางโลกนี้เข้าไปแทรกหมดในวัดในวาต่าง ๆ เพราะฉะนั้นพวกพระพวกเณรจึงเป็นฝักกันหมดเป็นลิงไปหมด ใช้ไม่ได้เลย เรียนจบแล้วออกไปหากินข้างนอก เอาวิชาศาสนาเป็นฐานเหยียบขึ้นไปหากินข้างนอก

ตอนเอาใหญ่ก็มาเอาใหญ่ธรรมะนี้ เรียนธรรมเรียนจริง ๆ ใน ๗ ปีนี้เต็มเหนี่ยวเลย จนสมองที่อว้างนั้นเออะ สอบแล้วนอนไม่หลับ เพราะไม่นอน ดูหนังสือตลอด เวลาสอบเสร็จแล้วจะพักนอนนั้นนอนไม่หลับ หนีมาพักนอนหลายวันถึงหลับ ไม่หลับเฉย ๆ นี่ เหมือนกับว่าตานี้แข็งหมดมันจ่อแต่หนังสือ ยิ่งจวนสอบเท่าไรยิ่งเร่งใหญ่ ๆ ไม่มีเวลาหลับนอน พอสอบเสร็จเรียบร้อยแล้วนอนไม่หลับ

แต่ยังงี้ก็ตามไม่เหมือนวิชาฆาภิเลส วิชาฆาภิเลส วิธีการฆาภิเลสนี้หนักมาก เอาชีวิตเข้าแลกเลย นี่ยกให้เป็นเบอร์หนึ่งนิ้วหนึ่งเลย จึงได้ว่าภิเลสมันเก่งมาก ไม่เก่งจริงข้ามหัวมันไม่ได้นะ มีแต่มันข้ามหัวโลกนั้นแหละ โลกไม่ได้ข้ามหัวมันง่าย ๆ แหะ เพราะฉะนั้นเราจึงได้พูดแล้วพูดเล่า พูดกับพระกับเณรที่เราอบรมมานี้มันเป็น เราไม่อยากจะหมิ่น ว่าเป็นแสนนุ่น พระเณรที่เข้ามารับการอบรมจากเรานี้ออกไป ๆ มันไม่ได้เป็นหน้าเป็นหลังอะไรนี่ เทศน์กัณฑ์ไหนฟังกัณฑ์ไหนฟ้าดินถล่ม ๆ ทุกกัณฑ์ ๆ โถ เผ็ดร้อนดุเดือด มีแต่อย่างเข้มข้นทั้งนั้นนะ เอาจริงเอาจังเอาเป็นเอาตายเข้าว่า เทศน์ออกมาจากพลังของธรรมพลังของจิต พุง ๆ แต่ในเวลาพระเณรฟังแล้วนอนฟังหลับฟังไม่ได้หน้าได้หลังอะไร ไปจึงโกโรโกโส เราถึงอ่อนใจมากเดี๋ยวนี้ ไม่อยากเล่นกับพระกับเณร เล่นทางหนึ่งเสียทางหนึ่งอีกแหละ มันหลายด้านหลายทางนะ เลยอ่อนใจ

เดี๋ยวนี้เลิกแล้วไม่สอนละพระเณร ชี้เกียจสอนว่างั้นเลย เราสอนมาพอแล้ว เทปของเราฟ้าดินถล่มทุกกัณฑ์เลย เทศน์สอนพระนี้ฟ้าดินถล่มทั้งนั้นไม่ได้เทศน์ธรรมดา เทศน์อย่างเด็ด เด็ดขาดเฉียบขาดที่สุดเลย ก็เราทำมาอย่างไรเราก็เอาอุบายวิธีการทุกอย่างที่เราทำมานั้นมาเทศน์ มันถึงเข้มข้น นั่นละวิธีการของเราที่ทำมา แบบฟ้าดินถล่มที่นี้เวลามาสอนหมู่สอนเพื่อนเราเอานิสัยนั้นมาใช้ หมู่เพื่อนมันหมาขี้เรื้อนละซี่เลยเข้ากันไม่ได้ ถ้ามองคัไหนไม่ได้เรื่อง ๆ โห มันยังงี้กัน ท้อใจไม่อยากเทศน์แนะนำสั่งสอน

แหละ ตลอดอาหารการกินแต่ก่อนส่งวัดนั้นวัดนี้ส่งไม่หยุด ส่งไปส่งมามันจะมีแต่กิน กับขึ้นนั้นซิ จะไม่มีการศึกษาปฏิบัติธรรมะ กินมากนอนมากซี้มากเป็นหมูขึ้นเขียง จะสงเคราะห์ทางนี้ก็เสียทางนี้อีกแหละ จะทำยังไงเรานี้ละ สงสารทางหนึ่งได้ทางหนึ่งมันเสียทางหนึ่ง เป็นอย่างนี้นะ

เดี๋ยวนี้อ่อนแล้วเรื่องการส่งเสียพระเถรวัดนั้นวัดนี้ต่าง ๆ มีตั้งแต่วัดภูววิฑูที่หนักมากอยู่เป็นปกติ เพราะไม่มีที่บิณฑบาตเลยเราเห็นใจ เราส่งให้เต็มเหนียวไม่ให้อุด ขอแต่ภาวนาดี ๆ เราบอกรู้ ถ้าใครไม่ภาวนาให้โล่งนี่นะ บอกท่าน...อย่าให้อยู่หนักวัดนะ ถ้าองค์ไหนเป็นแบบหมูขึ้นเขียงให้โล่งนี้ทันทีนะ อย่าให้อยู่ หนักวัด ถ้าองค์ไหนดีแล้ว เข้ามาผมรับเลี้ยงว่างี้เลย เราจะเลี้ยงพระเลี้ยงเถรวัดให้เป็นผู้ทรงมรรคทรงผลดังพระพุทธเจ้าสอนไว้ ศาสนาเป็นตลาดแห่งมรรคผลนิพพานนี่นะ เป็นของเล่นเมื่อไร คนเมื่อไม่ปฏิบัติตามก็เป็นคัมภีร์อยู่เฉย ๆ อะไรก็ตามถ้ามีแต่ตำรา มันก็มีแต่ตำราไม่เกิดประโยชน์

ธรรมะถ้าไม่เอาออกมาภาคปฏิบัติมาใช้ นี่ก็เหมือนกันสอนนี้ โห ฟาดินถล่ม ๆ กัณฑ์ไหน ๆ ก็เหมือนกัน ที่นี้มามองดูพระดูเถรวัดไม่ได้หน้าได้หลังอะไร โกรโงโโส มันแหวกแนว ๆ โส้ ยังไงกัน สงเคราะห์ทางอาหารการกินก็กินแล้วนอน กอนแล้วมันไปเสีย ไม่ได้หน้าได้หลัง แล้วยังกินมากนอนมากซี้มาก ซี้เกียดมาก แนะ เป็นอย่างนั้นไปเสีย แล้ว จะให้สงเคราะห์ยังไงสงเคราะห์หมูเพื่อน เราจะตาย เดี่ยวนี้อ่อนแล้วไม่ค่อยได้ส่ง ส่งเฉพาะที่จำเป็นดังที่ว่า เอาเหตุเอาผลเข้าไปจับแล้วเดี๋ยวนี้ แต่ก่อนก็ด้วยความเมตตาครอบไปเลย เดี่ยวนี้เอาเหตุเอาผลจับเข้าไปอีก ไม่ควรให้ไม่ให้ เดี่ยวนี้เป็นอย่างนี้นะ จะส่งเสริมพระเถรวัดให้เป็นบ้ำหากินนี้

ธรรมดูแล้วเป็นคนละโลก อันนี้ก็เคยพูดแล้ว หนึ่งห่อกระดูก ฟิงชិងห่อกระดูก คนมีอาหารในท้องมันจะหนึ่งห่อกระดูกหรือ หนึ่งหุ้มห่อกระดูกเท่านั้น ไม่มีเนื้อหนังอายุ ๓๐ ปี ๒๗-๒๘ ปีเริ่มขึ้นเวที พรรษา ๗ ขึ้นเวที เพราะสอบเปรียญได้ พรรษา ๗ แล้วออกเลย ออกแล้วก็ขึ้นเวทีตั้งแต่บัดนั้นแหละ ขึ้นเวทีเอาอย่างหนักก็คืออายุ ๓๐ สามสิบกว่าหนักมากเขี้ยว เป็นหนึ่งห่อกระดูก ๆ ไม่ได้กิน อาหารการกินเราหาเอง ที่ไหนอดอยากขาดแคลนเราไปที่นั่น ที่ไหนอาหารสมบูรณ์พูนผลคนมาเคารพนับถือมาก ที่นี้ไม่ได้ภาวนาไม่อยู่ ต้องไปหาอยู่ในที่ไม่มีคนเขาสนใจ พอได้อาศัยเขาวินหนึ่งวันละเล็กละน้อยเท่านั้นพอ ๆ เราหาอย่างนั้นนี่

เราไม่ได้ตำหนิเขาเราหาอย่างนั้น เขามียังไงเขาก็ให้กินตามนั้น เขาอยู่ในป่าในเขาเราไปอาศัยเขากินวันหนึ่ง ๆ ถ้าไม่บิณฑบาตไม่กินข้าวก็วันก็ไม่เห็นใครแหละ ทุกข์ขนาดนั้นนะ ทุกข์แสนสาหัสไม่มีอะไรกินทุกข์ฆ่ากิเลส แล้วมาดูหมูดูเพื่อนดูพระองค์

โหนดเหมือนหมู มันอ้วนเหมือนหมู มันสะแตกมากก็อ้วนเหมือนหมูละซี แล้วภาวนาไม่
เป็นเรื่องไม่เป็นท่า ๆ เราอ่อนใจอันนี้ซี

นักภาวนาต้องอย่างที่ว่านั้นซี หนึ่งห่อกระดูกมา เราเคยเล่าให้ฟัง จนพ่อแม่ครู
จารย์ตกใจ ลงมาจากภูเขา มาเห็นตัวเหลืองเหมือนทาสมัน คงดีชานท่า เอากันหนัก
ขนาดนั้นแหละ ลงมายังเหลือแต่หนึ่งห่อกระดูก พอมองเห็นท่านตกใจ โอ๊ย ทำไมเป็น
อย่างนี้ละท่านว้างั้น พ่อแม่ครูจารย์ท่านเด็ดขนาดโหนด เด็ดมากเชียว มองเห็นเราลงมา
จากภูเขา โห้ ทำไมเป็นอย่างนั้นละ เราคอยฟังท่านจะออกเงื่อนไขอื่น นิ่งฟัง สักเดียว
ขึ้นแล้ว ท่านกลัวเราจะอ่อนเปียก มันต้องอย่างนี้จึงเรียกว่านักรบ นั้นฟังซิท่านแก่ ถึง
ขนาดนั้นละฟังซิ จนกระทั่งท่านตกใจร้องโก้งไปเลย เป็นยังงัยกับหมูขึ้นเขียงฟังซิ

แล้วทุกข์มาประจำเสียด้วยนะไม่ใช่ธรรมดา ตั้งแต่วันขึ้นเวทีไม่มีเวลาได้สะดวก
สบายละนะ ตั้งแต่วันขึ้นเวทีแล้วทุกข์ขนาดนั้นละ ไม่งั้นกิเลสไม่อ่อนตัว เราต้องหนัก
ทางร่างกาย ให้กินมากมันนอนมาก กิเลสตัณหาทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นชื่อว่ากิเลสแล้ว
มากทั้งนั้นแหละ ต้องตีลงไป ๆ ข้าวไม่ให้มันกิน นอนก็ไม่ให้นอนมาก คนเราไม่ได้กิน
ข้าวแล้วนอนไม่ค่อยมากแหละ ไม่่วงเหงาหาวนอน สำคัญอยู่ที่กินข้าวมีกับ กับดี ๆ
อย่างกับวัดป่าบ้านตาดนี้กินแล้วหลับครอก ๆ ภิณฑบาตได้ห้ามไปภิณฑบาตแหละ มัน
หลับไม่ตื่นต้องห้ามไปภิณฑบาต ห้ามไปภิณฑบาตเขาใส่บาตรยังไม่รู้ตัว กลับมาเอาลง
จากแคร่หรือยังไม่เอาลงก็ตามใส่ในปากครอก ๆ แหละ มันขนาดนั้นอาหารวัดป่าบ้าน
ตาด เพราะฉะนั้นภาวนาจึงเหมือนหมู พระวัดป่าบ้านตาดภาวนาเหมือนหมู มันเห็น
ทางจงกรมหรือเปล่าก็ไม่รู้นะ

ไปเที่ยวถามดูซิพระวัดป่าบ้านตาดนะ หรือฉันมาก ๆ มีแต่นอนก็ไม่รู้ เราไม่ได้
ไปดูตามวัดนานแล้วนะเดี๋ยวนี้ เดี่ยวนี้ไม่ไปแล้ว ทางจงกรมมันจะรกเหมือนดงเสือก็ไม่
รู้แหละ มีแต่กิน ที่มันเตียนโล่งก็คือเสือกกับหมอน เลยไม่ทราบจะสงเคราะห์ทางไหน มี
แต่ทางจะลงท่าเดียวท่าขึ้นไม่มีนี่ซี จึงอ่อนใจซีเราผู้ปกครองแนะนำสั่งสอน เอาเต็มเม็ด
เต็มหน่วยสอนพระสอนเณรนี้ ถอดออกมาหมด ไนใส่ในพุงไม่มีอะไรเหลือเลย หมด
ดับหมดปอดหมดไส้หมดพุง ออกมาทางพระ ทางเทพ ทางหนังสือ ออกมาหมด มัน
หมดเสียจริง ๆ จนไม่มีอะไรเหลือแล้ว เหลือแต่หนึ่งห่อกระดูก ก็เอาหนึ่งห่อกระดูกมา
แผ่

ปีนี้เป็นปีสุดท้ายเลยแผ่เสีย ฟังซิ ครองธรรมประเภทนี้มาได้ ๔๘ ปีไม่เคยปริ
ปาก ว่าเจ้าของรู้เจ้าของเห็นอย่างนั้นเห็นอย่างนี้ แต่เทศน์นี้เอาให้เต็มเหนี่ยวเลย เป็น
ยังงัยรู้อยังงัยเห็นยังงัย ฟาดลงเต็มเหนี่ยว ๆ แต่ไม่บอกว่าเจ้าของรู้ แต่มาปีนี้ออกเสีย
แล้ว เหลือแต่หนึ่งห่อกระดูกก็ช่างมันเถอะ เอาหนึ่งห่อกระดูกออกมา บอกชัด ๆ เลย

ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเรา เราจะไม่กลับมาเกิดอีกแล้ว เราอ้อมแล้วเรื่องการเกิดการตาย เราอ้อมเราพอเราเข็ดเราหลาบพอแล้ว เราประจักษ์ในหัวใจเราพอแล้วว่าเราจะไม่มีเงื่อนไขที่จะมาเกิดอีกตายอีก ออกเสียแล้วปีนี้จาก ๔๘ ปี ปีนี้ออกแล้ว ออกจะออกอะไรก็มีแต่กระดูกออก เนื้อหนังเขาเอาไปกินหมดแล้วยังเหลือแต่กระดูก ออกก็มีแต่กระดูก มีแต่หนังห่อกระดูกออกมา นี่ไม่เห็นได้เรื่องอะไร

มันขยะจริง ๆ นะ ให้เห็นแดนพระพุทธรูปเจ้าท่านเห็น พระอรหันต์ท่านเห็นซิ มันน่าขยะจริง ๆ นะโลกอันนี้ ไม่ใช่โลกธรรมดานะ โลกน่าขยะแขยง มันต่างกันขนาดนั้นละ แดนที่พระพุทธรูปเจ้ากับพระอรหันต์ท่านสถิตอยู่ กับแดนที่พวกเราจมกันอยู่นี้ ต่างกันอย่างนั้นจนขยะแขยง พวกเรายังเพลินบ้ากับกองขี้หมูขี้หมาอยู่นี้จะว่าไป เพราะฉะนั้นท่านถึงเรียกว่าธรรมเลิศ ๆ นะซิ ไม่ต่างกันขนาดนั้นเรียกว่าเลิศไม่ได้ คือไม่มีอะไรเสมอเลยอันนั้น ธรรมชาติที่ท่านครองนั้นไม่มีอะไรเสมอแล้ว ในสามแดนโลกธาตุนี้หมดไม่มีอะไรเสมอเลย จึงเรียกว่าแดนอัศจรรย์ นั้นละท่านอยู่แดนอัศจรรย์แล้วมาดูเราแดนที่เหลวที่เลวนี้ต่างกันยังไง จนขยะแขยงเข็ดหลาบ ผู้ที่ผ่านออกแล้วเข็ดหลาบขนาดนั้นละ ผ่านแล้วเข็ดหลาบ แต่ก่อนไม่เห็นก็พออยู่พอกินพอเป็นพอไป เวลามาเห็นชัด ๆ เต็มหูเต็มตาเต็มใจแล้วก็ติดผิงเลย อยู่ไม่ได้แล้วต้องไปทำเดี๋ยว ๆ

พวกเด็กนักเรียนก็ให้ตั้งใจศึกษาเล่าเรียนนะ อย่าสุรุษสุราย สมัยนี้สมัยสุรุษสุราย คนไม่รู้จักเก็บ คนใจรั่ว สมัยทุกวันนี้คนใจรั่ว มีอะไรมาเก็บไม่อยู่แหละ ทุกสิ่งทุกอย่างหมด หมดเนื้อหมดตัว มีแต่ปล่อยเนื้อปล่อยตัวไม่เป็นท่าเลย หาสาระไม่ได้ คือคนสมัยปัจจุบันนี้ แล้วก็พอใจเจริญนะ เขาว่าเขาเจริญ เราตาฝ้า ๆ ดูกี่ดูไม่ได้ ยิ่งตาดีกว่านี้จะว่ายังไงอีก ให้มาดู แต่ตาฝ้า ๆ ฟาง ๆ นี้ก็ดูไม่ได้ เป็นบ้ากันกระทั่งหมาจะว่าไง นั่งรถไปก็ได้เดือนคนขับ ไข่ระวังนะ หมาเดือน ๙ กับคนเดือน ๙ เหมือนกันนะ หมาเดือน ๙ เดือน ๑๒ นี้ไม่รู้จักเป็นจักตาย เพ่นพ่าน ๆ ตามถนนหนทางเราต้องได้หลีกมัน เปิดแตรมันเฉยไม่สนใจ มันเป็นบ้ากับตัวเมีย ตัวเมียเป็นบ้ากับตัวผู้ ต่างตัวต่างเป็นบ้าด้วยกัน เพ่นพ่าน ๆ ตามถนนเราต้องได้หลีกรถ เปิดแตรนี้เฉยเลย

นี่ดูเอานะหมาทุกวันนี้หมาสมัยเดี๋ยวนี้กำลังเป็นบ้า ออย่าว่าแต่คนเป็นบ้าเลย ไม่รู้จักเป็นจักตาย หมาก็ยังเป็น คือมันลืมนเนื้อลืมนตัวไปหมด มีแต่ความเพลินความเพลินเกินเนื้อเกินตัว เลยเสียหมด คนก็เสียหมาก็เสีย ต่างเสียต่างอยู่ด้วยกัน คนก็เลี้ยงหมาใช้ไหมละ บ้านหนึ่ง ๆ มีหลายตัวนี้หมา หมาก็เป็นบ้าคนก็เป็นบ้า มันบ้านบ้าบ้านนี้บ้านไหนไม่มีหมาไม่มีบ้าไม่มี เพราะคนไทยเรานั้นเมืองบ้าต้องมีหมาทุกบ้าน แม้วัดป่าบ้านตาตยังตั้ง ๙ ตัว ๑๐ ตัวจะว่าไง ก็วัดบ้านี้ก็ดี จะว่าแต่เขาเป็นบ้านบ้าเลย วัดเรา

ยังเป็นวัดบ้า มันเห่าอีกทีก็ ลองปล่อยดูซิเดี๋ยวเขาจะเห่าอีกทีก็ เขาก็สนุกของเขา เราก็อีกทีก็สนุกเป็นบ้าแบบนี้เหมือนกันก็แปลกอยู่ กับหมาเราไม่ขยะ เล่นกับหมาได้สบาย

เราอยู่กุฏิได้ยินเสียงเห่า มาแล้วอันตรายมาแล้ว มากวนไม่อันตรายได้ยังไง มากวนจึงเรียกว่าอันตรายมาแล้ว เห่าไว้วัก ๆ หลายตัวคั้วัด มามากหมาเห่ามาก ถ้ามาเพียงสองคนสามคนหมาจะเห่าไว้วักเดียวหรือสองไว้วักหยุดนะ สังเกตได้กระทั่งหมาเห่า ถ้าไว้วัก ๆ เต็มวัดแล้ว โอ้ย วันนี้แน่นวัดแล้วแน่นศาลาแล้ว เป็นอย่างนั้นจริง ๆ นะ คือคนมามากหมามันตื่นตื้นก็เห่า ตัวนั้นเห่าตัวนั้นก็เห่า เห่าหมดวัดเลย แสดงว่าเขาก็มาเต็มวัดว่างั้นเถอะ เมื่อวานนี้ก็มาอยู่ตลอด วันอาทิตย์ วานขึ้นนี้เต็ม วันเสาร์วันอาทิตย์นี้แน่นตลอดทั้งวัน เมื่อวานขึ้นนี้ก็จังหวัดไหนต่อจังหวัดไหนมาเต็มศาลา พระก็เต็ม

นี่ก็จะเอาของไปส่งวัดเขาสวนกวาง สงสาร จะไปดูที่ตลาด ที่ตลาดว่าว่าหลวงเขาจะงดให้เงิน อนุญาตแล้วไม่มีเงินให้ ต้องวิ่งมาหาเรา ประมาณสามแสน เราก็อให้เลย วันนี้เอาของไปส่งก็จะดูที่เขาลาดเสร็จเรียบริ้อยแล้วยัง จากนั้นก็จ่ายเงินละ คำพูดไม่มีคำสัตย์คำจริงใช้ไม่ได้นะ คำพูดหลวงก็คือหัวใจของชาติ พูดออกมาคำไหนต้องเป็นคำนั้น แน่นนอน ๆ มันถึงถูก เพราะเป็นที่ไว้วางใจของชาติ หัวใจของชาติก็คือวงราชการ อันนี้พูดเวลาเป็นเป็นอย่างหนึ่ง ๆ เราจับได้หลายเงื่อนหลายหนแล้วนะที่เขามากวนเราตัวเอง ทางหลวงว่าจะให้แล้วไม่ให้เสีย เขาก็ต้องวิ่งมาหาเรา เราต้องเป็นผู้จ่ายให้ ๆ ทั้งนั้นหลายรายแล้วนะ นี่ก็อีกรายหนึ่งเหมือนกัน นี่ก็เราจ่ายให้ โรงร่ำโรงเรียนต่าง ๆ ทาสีอะไร ทาแล้วไม่มีเงินให้เขาอีก อย่างที่ส่องดาวก็ตั้งล้านกว่า